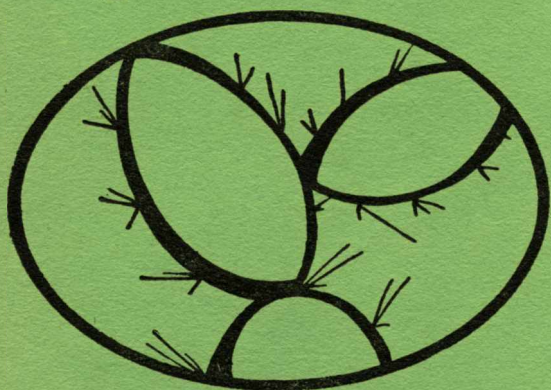

SUCCULENTA

NEDERLANDS-BELGISCHE VERENIGING
VAN LIEFHEBBERS VAN CACTUSSEN EN
ANDERE VETPLANTEN

1959
No. 9

Voorzitter : A. F. H. BUINING, Hamersveld (U.).

Secretaresse : Mevrouw J. GRULLEMANS—VAN BERGHEM,
Hereweg 19, Lisse.

Penningmeester : G. D. DUURSMA, „Vijversburg“, Rijperkerk (Fr.).
Postrekening no. 833550.

Redacteur : H. VAN DER VELDE, Hofwijckstraat 17, Den Haag.

ALCOHOL

Nederl.-Belgische Vereniging van Liefhebbers
van Cactussen en andere Vetplanten

SUCCULENTA

VERSCHIJNT MAANDELIJKS

Redacteur: H. van der Velde, Hofwijkstraat 17, Den Haag — Redactie-commissie; J. A. Janse, Bennebroek en mej. J. J. E. v. d. Thoom, Apeldoorn — Medewerkers: Dr. H. W. de Boer — Dr. B. K. Boom — A. F. H. Buining — E. T. Claeys — A. de Prins — A. J. A. Uitewaal e.a.

FRIEDRICH RITTER — Arica — Chili.

HORRIDOCACTUS PAUCICOSTATUS Ritter spec. nova

Horridocactus paucicostatus Ritter var. **paucicostatus** Ritter

Simplex hemisphaericus, dein columnaris, radice subrapacea; costis 8-12, cinereoglaucis inferne latis, superne angustis, subtuberculatis, tuberculis mentosis; areolis mediocribus; aculeis nigris crassis curvatis subaequalibus, marginalibus 5-8, centralibus 1-4; floribus infundibuliformibus-campanulatis, rubidoalbis; fructibus rubidis cavis, flocculis albis instructis; seminibus parvis, brunneonigris, tuberculatis, hilo subventrali.

Horridocactus paucicostatus Ritter var. **viridis** Ritter.

costis 10-13, viridibus.

Plant: enkel, slank, circa 6—8 cm ϕ en 15—30 cm lang wordend en dan half liggend, opvallend grijsblauwgroen, met weinig ontwikkelde of vrijwel ontbrekende penwortel.

Ribben: zeer uitgesproken, reeds bij jonge planten, later 1 tot bijna 2 cm hoog, slechts 8—12 ribben met tamelijk smalle kanten, aan de voet veel breder, dwarsgroeven boven de areolen zeer klein, maar krachtige kinnen onder de areolen.

Areolen: witviltig, $\frac{1}{2}$ — $\frac{3}{4}$ cm lang $\frac{1}{3}$ — $\frac{1}{2}$ cm breed, niet verzonken, 1— $\frac{1}{2}$ cm van elkaar.

Dorens: jong zwart, grijs wordend, tamelijk ruw, naar boven gebogen, alle tamelijk gelijk, randdorens 5—8, lang $1\frac{1}{2}$ —3 cm; middendorens 1—4, lang 2—4 cm, dikwijls iets plat, echter meestal niet bij jonge planten.

Bloem: 3—5 cm lang, opening 3—5 cm breed, reukloos.

Vruchtbeginsel: groen tot bruinachtig, met witte vlokjes wol in de oksels van de zeer kleine bruinachtige schubjes.

Bloembuis: bij de nectarkamer tubevormig, daarboven trechtervormig tot klokvormig, 1,4—2,2 cm lang, opening 1,3—1,7 cm breed, aan de buitenzijde als het vruchtbeginsel, daarenboven echter in de oksels enkele stijve bruine of zwarte borstelige dorens, binnenzijde vrijwel wit.

Nectarkamer: $2\frac{1}{4}$ —4 mm lang, 3—4 mm breed, half geopend.

Meeldraden: wit, iets zwemend naar groen, de onderste $\frac{3}{4}$ —1 cm lang, de bovenste 1— $1\frac{1}{2}$ cm lang; helmknopjes klein, bleek citroenkleurig, reiken niet geheel tot halverwege de bloem.

Stamper: karmijnkleurig, 2,2—2,4 cm lang, $1\frac{1}{2}$ mm dik, met 8—10 crèmekleurige, 3 mm lange stempels, die ongeveer even hoog staan als de helmknopjes, of er iets bovenuit komen.

HORRIDOACTUS
PAUCICOSTATUS
Ritter spec. nova
gefotografeerd op de
natuurlijke groeiplaats
door F. Ritter.

Bloembladen: 1,7—2 cm lang, 3—5 mm breed, korter of langer toegespitst, de binnenste wit, de buitenste meer rose, wit gerand.

Vrucht: 1½—2 cm lang, 1—1½ cm breed, rood tot groenachtig rood, met kleine witte vlokjes wol in de oksels van de minimaal kleine schubjes, huidachtig, hol.

Zaad: circa ¾ mm lang, ½ mm breed, 1/3 mm dik, bruinzwart, dof, aan de rugzijde iets gekield, huid iets knobbelig grof geribd, onderste einde iets schuin naar de buikzijde afgeknot door het rondachtig ovale hilum; de grove knobbels ontbreken soms vrijwel geheel, maar er blijven dan nog de zeer fijne oorspronkelijke knobbeltjes over, die anders vrijwel onzichtbaar zijn.

Vindplaats: ongeveer 20 km ten noorden van Paposo, Noord-Chili.

Groeigebied: Naar het zuiden tot voorbij Paposo, waar echter variaties optreden.

Systeem: deze soort is nauw verwant met *Chileocactus floccosus* sp. nova — nog te publiceren —, die verder naar het noorden groeit en ook met *Horridocactus* FR 212 (in studie), waarvan het groeigebied zich in het zuiden aansluit.

Variëteit: *viridis* Ritter var. nova. Verschilt van het type door de 10—13 ribben en de grasgroene huidkleur. Het type gaat naar het zuiden in deze variëteit over, die in deze omgeving van Paposo groeit; deze variëteit overlapt weer het groeigebied van de van het zuiden komende *Horridocactus* FR 212 en hybridiseert zich met haar. De variëteit *viridis* is te beschouwen als een verbindingsvorm met FR 212, maar is toch nog een variëteit van *paucicostatus*. FR 212 is zó verschillend van *paucicostatus*, dat ze zonder twijfel een eigen soort is.

De soort gaat onder nr. FR 521 en de variëteit *viridis* onder nr. 521A.

Als bewijsmateriaal zijn gezonden aan de „Städtische Sukkulenten Sammlung” te Zürich, Zwitserland: de typeplant met zaadmonster van de vindplaats en een vruchtschaal met de aangehechte bloemresten; bovendien plant en zaad van de variëteit *viridis* uit de omgeving van Paposo.

Vertaling: A. F. H. BUINING.

A. J. A. UITWAAL'

Agave parviflora Torrey

Zoals ik al eerder — in Succulenta juni j.l. — verteld heb, bemerkte ik tot mijn schrik dat een van mijn aardigste en meest interessante Agaven in bloei kwam. Intussen ben ik niet alleen geheel van de schrik bekomen, maar het blijkt ook onnodig geweest te zijn, want in de oorspronkelijke beschrijving heet het, dat de bewuste soort — *Agave parviflora* — uitlopers vormt. Er zijn trouwens heel wat Agaven, die stekken vormen, o.m. de bekende *Agave filifera* en *Agave americana*. Toch verwondert men zich, waar zo'n plant als *Agave parviflora*, niet veel groter dan een flinke *Haworthia*, nog de kracht vandaan moet halen om stek te maken, als men zo'n, naar verhouding forse, onderaan ruim 1 cm dikke en ruim 1½ meter hoge bloemstengel ziet, waaraan ± 50 bloemen, hetgeen toch ongetwijfeld alles van de plant moet vergen. Hoe het zij: zo lang er leven is, is er dus hoop. . . . op 'n stek!

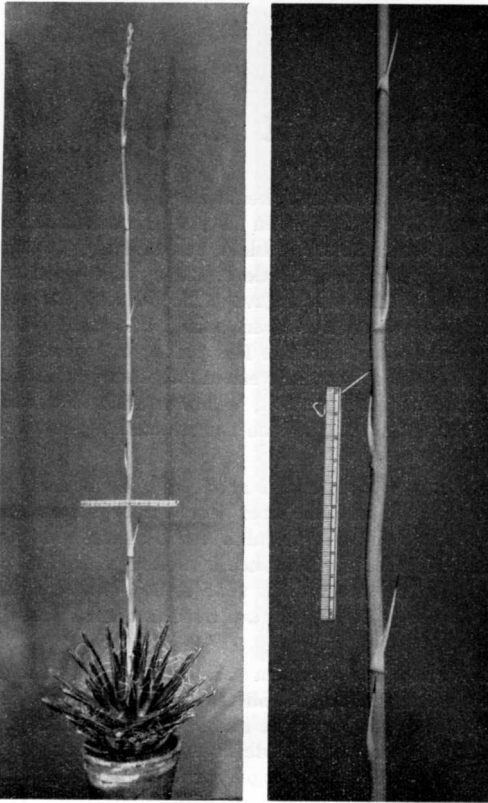
Mijn bezorgdheid uit de soort te geraken, was trouwens al teniet gedaan door de edelmoedige geste van een onzer Belgische vrienden, de heer van Calbergh, die „zo vrij was” mij een nieuwe, jonge plant te zenden, waarschijnlijk een zaailing van één jaar, afkomstig van de heer Hoeckx, die deze soort gezaaid heeft en het plantje sponstaan ter beschikking stelde om het mij te sturen; „met dank voor al de artikelen over de succulente planten, welke wij reeds zo lange jaren van uw hand mochten lezen”. Dat doet de mens goed!

Dat doet mij er aan denken, dat ik ook nog wel even kan vertellen hoe ik aan mijn plant gekomen ben. Dat was n.l. bij een bezoek aan de „Etablissements” van de kweker Pêcheret te Antibes, aan de Franse Rivièra, en wel gedurende een bezoek dat leden van de I.O.S. daar brachten tijdens het in 1953 te Monaco gehouden congres. Het was daar, dat ik voor het eerst een *Agave parviflora* in bloei zag, en ergens in een kas zag ik een tweetal jonge plantjes van deze soort. Slechts op voorspraak van een der Spaanse leden van de I.O.S. was de kweker ten slotte bereid een van deze plantjes aan mij te verkopen, terwijl ik hem daarenboven moest beloven t.z.t. een *Euphorbia bupleurifolia* te verschaffen! Het heeft me wel enige moeite gekost, maar ik ben mijn belofte nagekomen.

Thans wil ik trachten in grote trekken het verloop en de ontwikkeling van de bloeiwijze van mijn plant te schetsen; de foto's kunnen daarbij een en ander verduidelijken. Vooraf wil ik opmerken dat de plant óók tijdens de bloei in de kas is blijven staan.

De foto van *Agave parviflora* in Succulenta van juni j.l. — geeft de plant weer toen ik voor het eerst bemerkte dat ze zich opmaakte om te gaan bloeien; dat was op 13 mei. De foto geeft het beste de habitus van deze soort te zien, welke toen — vanaf de voet gemeten — circa 17 cm lang was.

Ik vermeldde daar reeds, dat de bloemstengel op 18 mei tot een lengte van 37 cm was uitgegroeid. Nu vervolg ik dit relaas. De 21e mei was de bloemstengel 50 cm lang, de schutbladen onderaan de stengel waren nu duidelijk afzonderlijk waar te nemen; 24 mei is de lengte 62 cm en drie dagen later, dus 27 mei, mat deze 70 cm. Eerlijk gezegd dacht ik: veel langer zal ze nu toch wel niet meer worden. Ik maakte twee opnamen. Eén van de plant plus de gehele bloemstengel; door de noodgedwongen sterke verkleining doet het geheel op de foto wat petieterig aan. Tussen haakjes: telkens fotografeerde ik een papierstrookje van 10 cm lengte mee, aan de hand waarvan u de verhoudingen van de verschillende details onderling kunt vergelijken. De andere op diezelfde datum gemaakte opname geeft een gedeelte van de bloemstengel van nabij gezien. De schutbladen, of bracteën, zijn breed aan de voet, worden dan plotseling smaller, lopen naar boven priemvormig toe en eindigen in een circa 8 mm

Links: plant met bloemstengel.
Rechts: dicht-bij opname van
net onderste gedeelte van de
bloemstengel (beide gefotogra-
feerd op 27 mei j.l.).

foto's Uitewaal.

lange, fijne, zwartbruine spitse punt. Naarmate deze schutblaadjes ouder worden verkleuren ze en worden vliezig.

We vervolgen nu de lengte-groei, want we zijn er nog niet! De 31e mei is de stengel ruim 85 cm lang en 3 juni is de volle meter bereikt. Op 6 juni is deze ruim 1.10 m, om precies te zijn 1.14 m. De 8e juni zijn we met vakantie gegaan; je kunt er toch moeilijk je vakantie voor uitstellen! Voor de zekerheid heb ik de plant op een plaatsje in de kas gezet, waar ze „de ruimte” had; de grootste hoogte in mijn — helaas nu bijna lege — kas meet vanaf het tablet bijna 185 cm. Toen we 26 juni van vakantie terugkwamen was mijn eerste gang natuurlijk naar de kas, en direct even meten... ruim 1.55 m. De grootste hoogte, die de bloemstengel bereikt heeft, was 1.63 meter.

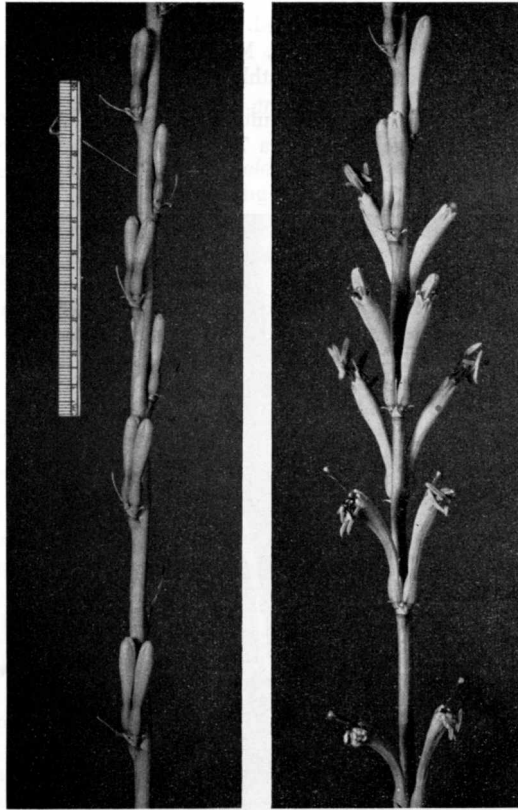
Ik kan thans mijn relaas over de lengtegroei afbreken, want er was nu ten minste ook wat anders waar te nemen. Ruim de bovenste helft van de bloemstengel was bezet met paarsgewijs geplaatste bloemknoppen. Een paar dagen na onze terugkomst maakte ik de foto van de stengel met de bloemknoppen, althans van een gedeelte daarvan. Van onder naar boven staan de bloemen bij paren, telkens geleidelijk iets dichter opeen; in grootte nemen de bloemknoppen van onder naar boven geleidelijk iets af; de onderste knoppen waren bijna 3 cm lang, en kort — slechts enkele mm — en onopvallend gesteeld. Op de foto is goed te zien, dat de bloemknop boven het vruchtbeginsel ringvormig versmald is, om daarna weer breder te worden. Intussen hadden bloemstengel en bloemknoppen een zalmrose kleur aangenomen, hetgeen wel een natuurlijke gang van zaken zal zijn, ondanks het feit, dat het gedurende onze afwezigheid zeer zonnig en knap heet was geweest; in de kas boven de 40 gr. C. Dit ongewoon fraaie zomerweer heeft trouwens, met een kleine onderbreking, aangehouden.

De 5e juli kwam dan eindelijk het grote gebeuren; de eerste bloem van het onderste bloemenpaar ging open. Het is misschien wel aardig ook even in het kort het verloop van de ontwikkeling van zo'n bloem te volgen. Uit de zich aan de top van de bloem maar weinig spreidende, geelachtig gerande slijpjes, schuiven het eerst de 6 helmknoppen — die het stuifmeel bevatten — te voorschijn, door de vrij nauwe bloemkeel nog netjes in een bundeltje samengehouden. Niet lang daarna komen ook de purperrood gekleurde meeldraden geleidelijk voor de dag, benevens de dito gekleurde stamper. Intussen hebben de vrij grote helmknoppen, die aan één punt in het midden aan de helmdraden bevestigd zijn — beweeglijk zijn, zoals dat heet — velerlei willekeurige

Links: onderste gedeelte bloemstengel met bloemknoppen (gefotografeerd 1 juli j.l.).

Rechts: onderste gedeelte bloemstengel met deels reeds verdorde, deel geopende bloemen en bovenaan nog in knop zijnde bloemen (gefotograf. 11 juli j.l.).

foto's Uitewaal.

standen aangenomen; bengelen ze dus naar alle kanten. Het geheel steekt uiteindelijk ongeveer $1\frac{1}{4}$ cm uit de keel van de bloem. De bloei duurt maar enkele dagen. Nadat het stuifmeel rijpt is, schrompelen de helmdraden, maar de stamper blijft nog enkele dagen gestrekt staan. Het komt mij voor dat het witte stempeltje, dat op de stijl zit, pas rijpt als de helmdraden reeds verschrompeld zijn, want eerst dan is de stempel goed kleverig.

Nu is het allerm minst mijn bedoeling mijn verslag langdradig of eentonig te maken, maar om van het gehele verloop van de bloeiwijze enig behoorlijk inzicht te geven, ontcom ik er niet aan toch ook nog een kort overzicht te geven van de opeenvolging van de ontwikkeling van het bloemental.

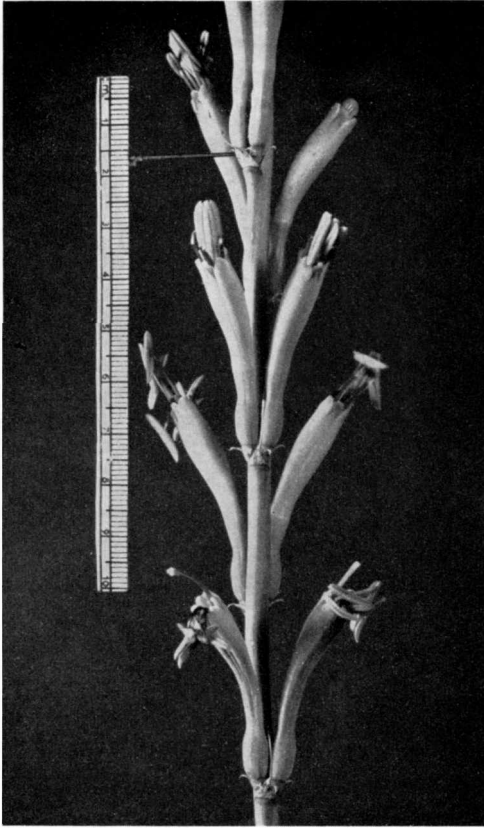
Op 7 juli ging de 2e bloem open van het onderste bloemenpaar; 8 juli ontloek de 3e bloem en 9 juli waren 4 bloemen open; 11 juli waren 7 bloemen open of verwelkt en de 8e begon te ontluiken; 13 juli waren 12 bloemen open of verwelkt, terwijl nr. 13 reeds duidelijk de helmknoppen te zien gaf; 14 juli waren 18 bloemen open of verdord, terwijl een 4-tal zich opmaakte om te gaan bloeien; 16 juli waren 25 bloemen open of verwelkt en 2 begonnen zich te openen. Op die datum was dus ongeveer de helft van het totale aantal bloemknoppen geopend of — verreweg grotendeels — verwelkt, hetgeen tevens de helft van de bloemtros uitmaakte. Ik schat, dat na de dag van vandaag — ik schrijf dit 27 juli — de bloemen wel over enkele dagen alle zullen zijn uitgebloeid en dus heeft de gehele bloei, van de bloemen, ruim 3 weken geduurd!

En nu is het verder maar afwachten of de plant nog uitlopers denkt te vormen! De mogelijkheid dat zich zaad zal vormen, is niet geheel uitgesloten, al acht ik de kans daarop niet erg groot.

Rest mij ten slotte nog een korte beschrijving te geven van de onderhavige soort, met opgave van vindplaatsen en vermelding van de vormgroep, waarbij ze is ondergebracht. Een en ander is ontleend aan „Die Agaven” (1915) van A. Berger. Wanneer verschillende details van hetgeen ik hiervoor zoal heb verteld niet geheel overeenstemmen met die van Berger's diagnose, dan vindt u de verklaring daarvoor gedeeltelijk in de toelichting die op de diagnose volgt.

AGAVE PARVIFLORA Torrey in Bot. Mex., Bound 214; Engelmann Notes 18, Coll. Works 307; Baker in Gard. Chron. (1877) I, 303; J. Mulford in Rept. Miss. Bot. Gard. VII (1896) 73, t. 30; Trelease in Popular Science Monthly (Dec.) 1910, 12, fig. 10-12.

Rozetten veelbladig, uitlopers vormend. Bladeren opgericht - afstaand of lichtelijk inwaarts gebogen, circa 7 cm lang, tamelijk dik en stevig, aan de basis driehoekig-

Close-up van een gedeelte van de bloemstengel.
foto: Uitewaal.

eivormig en hier aan de randen fijn getand, vanaf dit verbrede gedeelte geleidelijk toegespitst ofwel lineaal-lancetvormig, donkergroen, bovenzijde enigszins concaaf, onder de bladtop aan de randen enigszins „tüteformig” (Tüte = puntzakje), ingerold, in een ongeveer 1 cm lange, priemvormige, maar op de bovenzijde onderaan kort en smal gegroefde roodbruine stekel eindigend; onderzijde convex, naar de top zwak gekield; de randen met een fijn wit randje en naar de top van het blad met 5-6 vrij korte, afsplijtende, witte, vezelige draden voorzien.

Bloemstengel dun en slank, 1.20 m tot 1.50 m hoog, bracteën zeer smal op brede basis; bloemen in paren, doch ook wel 4 (of meer) bijeen, kort gesteeld, klein, slechts 15 mm lang, vruchtbeginsel langwerpig, bloembuis boven het vruchtbeginsel iets gebogen, klokvormig, 8 mm lang, slippen zeer kort, enigszins langwerpig; meeldraden aan de voet van de buis ingeplant, boven de slippen uitstekend; vrucht ei- of kogelvormig, kort gesnaveld; zaden half rond, 2,5 cm lang.

Zuid-Arizona: op verschillende bergketenen in Pimeria Alta (Schott, in juli 1855 bloeiend). Mexico: bij Chihuahua, op droge Porphyreheuvels (Pringle,

no. 1955 — vruchtvormend 6 september 1888 — Herb. Kew.).

Volgens J. Mulford zijn de exemplaren uit Mexico en die uit Arizona enigszins verschillend, de eerste hebben wat langere bladeren — tot 10 cm — die ook smaller zijn; ook de bloemen zijn wat langer.

Berger brengt *Agave parviflora* onder in de sectie *Xysmagave* — afgeleid van de Griekse benaming voor draad, of vezel; zulks vanwege de draderig afsplijtende, hoornachtige randen der bladeren.

Hieronder geven we een ruwe indeling van de Agaven, die tot deze sectie behoren.

I Blad. 4-6 cm breed, 35-90 cm lang: *geminiflora*, *augustissiana*.

II Blad. 5-9 cm breed: *schottii*, *wrightii*.

III Blad. 1 cm (of meer) breed; stijver :

- 1) blad. 7—10 cm lang, 1 cm breed, in dichte rozet; bloemen klein en klok-vormig : *parviflora*;
- 2) bladeren langer :
  - a) rozetten met 20—40 bladeren: *treleasii*, *villarum*;
  - b) rozetten dichter en rijker bebladerd;
    - blad. 10 mm breed en 20 cm lang: *leopoldii*;
    - blad. 12—20 mm breed en 20—50 cm lang:
      - * jong. blad. met een witte laag, 12—20 mm breed: *vestita*;
      - ** jong. blad. groen, hoogstens met bruine, later grijs wordende lijnen en randen; tot 3 cm breed: *filifera*;
  - c) blad. 14—16 mm breed, 40—50 cm lang, plant met kogelvormige stam: *schidigera*.

Nogmaals: Electriche bodemverwarming

De heer C. Oskam uit Enschede schrijft ons:

MET zeer veel waardering en genoegen over de duidelijke uiteenzetting voor de leek en de wijze van samenstelling van de tabel, die getuigt van een diepgaande studie betreffende de onkosten en rendement bij gebruik van diverse manieren van bodemverwarming voor experimenteel gebruik door amateurkwekers, heb ik het artikel van de heer Blom in Succulenta, no. 12, 1958, gelezen.

Zonder aan het artikel iets te kort te willen doen, is het m.i. van groot belang om aan het begrip „veiligheid” een wijdere strekking te geven door de aandacht te vestigen op het grote belang van een deugdelijke aardleiding, als men voor ons doel een transformator voor bodemverwarming gaat gebruiken. Het is n.l. zo dat de meeste cactusliefhebbers een kasje of kas bezitten waarin zij hun lusten met cactussen en alles wat erbij komt, kunnen botvieren. Nu wordt een kas gerekend tot de vochtige ruimten. In de landelijke voorschriften voor electriche installaties N 1010, art. 316 staat letterlijk :

„Uitwendige en daarmede gelijk te stellen metalen delen van schakel- en verdeelinrichtingen, electriche toestellen, leidingen en toebehoren van leidingen, alsmede overige uitwendige metalen delen moeten, voor zover zij bij een defect onder spanning kunnen komen te staan, zijn voorzien van een deugdelijke aardverbinding, werkende in vereniging met smeltveiligheden (stoppen) of maximum schakelaars, of van een daarmede ten minste gelijkwaardige inrichting”.

Volgens dit artikel is het dus voorschrift dat de metalen delen van een transformator geaard moeten zijn. Hierbij is het aan te bevelen om de secundaire wikkeling — de laagspanningszijde — in het midden of aan een zijde eveneens te aarden, zodat bij een eventuele kortsluiting tussen de hoog- en laagspanningswikkeling, welke dan ook onder een spanning van 220 volt komt en dodelijk is, de zekering — stop — direct doorslaat. Om wille van het veilige experimenteren met onze zaailingen, die we alle zo spoedig mogelijk groot willen zien, is aarden van de bodemverwarmingstransformator geboden.

Nu nog iets over de ervaring die de heer Scharp en ik hebben opgedaan met het zaaien met bodemverwarming. Beiden hebben we op 27 februari van dit jaar verschillende soorten, waarvan hierna benaming en opkomst in %, gezaaid. We hebben elk een transformator met een spanning van 1, 2, 3, 4 en 5 volt met een totaalvermogen van 50 watt, welke we belasten met circa 30 watt en brengen hiermede in een afgesloten ruimte van plm. 30 liter een overtemperatuur van 15 tot 20 graden Celsius. De meeste soorten waren binnen 12 dagen ontkiemd. Door gebruik te maken van 1 tot

en met 5 V., kan de warmte op eenvoudige wijze worden geregeld. Wij werken zonder thermostaat, daar dit de zaak maar duur maakt, we schakelen op het gevoel op een spanning in waarvan we denken „dat is genoeg voor vannacht of vandaag”. Deze regeling heeft men na een week wel in de vingers. Echter zij hierbij opgemerkt dat een transformator maken, die voor ons doel geschikt is, voor een leek niet te doen is, daar het wikkelen van transformatoren een apart vak is waarvoor een speciale opleiding nodig is, maar wellicht is er een kennis die voldoende vakbekwaamheid bezit om de helpende hand te bieden.

Over de zaairesultaten het volgende :

Mammillaria pennispinosa 65 pct.; *M. collinsii* 90 pct.; *M. microhelia* 80 pct.; *Mam. guerreronis* var. *recta* 80 pct.; *M. wiesingeri* 85 pct.; *M. uncinata* 80 pct.; *M. bocasana* 73 pct.; *M. pusila* 80 pct.; *M. schiedeana* 38 pct.; *M. magallani* 79 pct.; *M. longimamma* 80 pct.; *M. wildii* 80 pct.; *Copiapoa oura* FR 546 80 pct.; *Copiapoa krainziana* FR 210 60 pct.; *Astrophytum asterias* 90 pct.; *Astroph. capricorne* 80 pct.; *Notocactus concinnus* 80 pct.; *Notoc. submammulosus* (eigen zaad) 74 pct.; *Matucana ritteri* FR 299 30 pct.; *Epithelanta micromeris* var. *greggii* 60 pct.; *Frailea pumila* (eigen zaad) 100 pct.; *Parodia maassii* var. *carminatiflora* FR 46 50 pct.; *Coryph. bumamma* 60 pct.; *Cer. spachianus* 80 pct.; *Cer. pachanoi* 95 pct.; *Trixanthocer. senilis* FR 569 60 pct.; *Parodia microsperma* (eigen zaad) 95 pct.

De verschillende soorten zijn óf door de heer Scharp óf door mij gezaaid. Een vrij gunstig resultaat dus. Er zijn bij mij ook enkele soorten in het geheel niet opgekomen: o.a. *Echinoc. knippelianus*, *Notoc. ottonis*, *Mam. guacariniana* en *Horridocactus setosiflorus* var. *intermedius*, F.R. 708a. De meeste zaden waren van Winter afkomstig.

Wij hebben gezaaid op de normaal gebruikelijke gestoomde zaaigrond met gebruik van een weinig T.M.T.D. voor ontsmetting.

Aangezien het voor mij de eerste keer was dat ik gezaaid heb, ik ben met de cactustiefhebberij eerst in het voorjaar van 1958 begonnen, kan ik dus niet zeggen dat het de oplossing is om op deze wijze te zaaien, daar het mij aan ervaring geheel ontbreekt. Voor de leden die iets meer willen weten over onze technische methode, ben ik gaarne bereid inlichtingen te verstrekken en zou gaarne tips ontvangen omtrent technische en cactuskwesties. Mijn adres luidt: C. Oskam, Taurusstraat 32, Enschede.

TIJDSCHRIFTEN

Het augustusnummer van „Kakteen und andere Sukkulenten” opent met een beschouwing van H. J. Hilgert over de gehouden jaarvergadering te Dortmund, waaraan tevens een cactustentoonstelling verbonden was.

Albert Simo en Stefan Schatzl zetten uitvoerig uiteen, hoe de nektarkamer van *Morawetzia doelziana* Backbg er uit ziet.

Gerhard Kaiser vertelt interessante dingen over mooie *Haworthia*'s, terwijl de heer Hilgert zijn bloeitijdkalender van de cactussen voortzet. Lezenswaardig is ook een artikel van Gerhard Kaiser over 't zaaien van *Mesembryanthemums*. Hij toont aan dat men *Mesems* heel gemakkelijk kan zaaien zonder enige verwarming. Als resultaat van zijn jarenlang genomen proeven somt hij een groot aantal *Mesems* op die bij hem uitstekend opkwamen. De heer Krählenbühl is uit zijn *Mammillaria*hoek gestapt en over-

gegaan tot een korte beschrijving van *Oreocereus hendriksenianus*. Dr. de Boer beschrijft *Crassula mesembryanthemopsis* Dtr. Tot slot heeft M. Luckman een aantal goede raadgevingen voor beginners.

Het juli-augustusnummer van het *Am. Cactus and Succulent Journal* no. 4, vangt aan met het 7e vervolg over het geslacht *Echeveria* door E. Walther.

Leslie A. Mills geeft een interessante reisbeschrijving van een tocht naar Baja California op zoek naar cactussen.

Peter R. O. Bally schrijft over enige interessante *Stapeliasoorten* uit Somaliland. J. R. Brown beschrijft een aantal *Haworthia*'s. A. J. Breitung gaat voort met zijn beschouwing over het geslacht *Agave*. Fraaie afbeeldingen illustreren het geslacht *Adromischus*. Hij doet dat met een afbeelding van *Adr. pulchellus* en een uitvoerig schema van blad en bloem. Verder de gewone rubrieken.

A. J. BREDEROO

Cylindrorebutia Fric et Kreuzinger

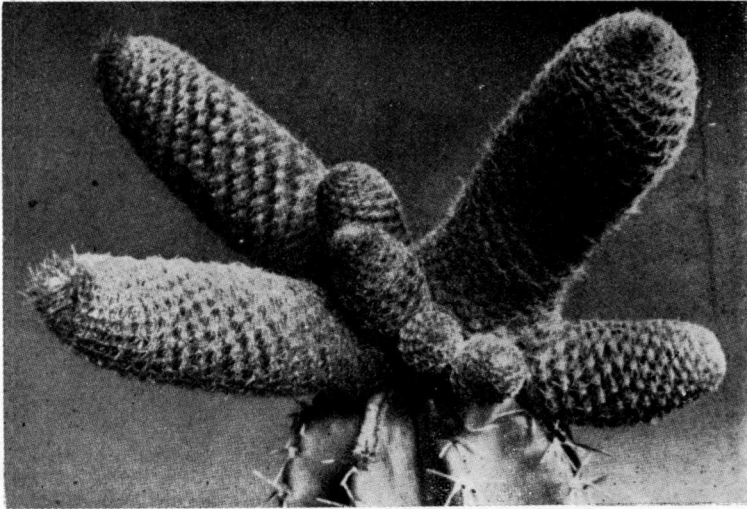
In ons vorig artikel over de Rebutinae — zie Succulenta 1957, no. 6 — bespraken wij de Digitorebutia's. Als laatste nog niet erkend geslacht zijn thans de Cylindrorebutia's aan de beurt.

In 1938 vonden Frič en Kreuzinger het noodzakelijk om de geelbloeiende Lobivia's — ondergeslacht Pygmaelobivia — op grond van hun habitus, bloemkleur, bloemvorm en ten slotte om hun geïsoleerde groeiplaats, nl. de vulkaan Chani (provincie Salta) tot 5000–5700 meter hoogte.

Wessner beschreef enige soorten als Lobivia o.a. *Lobivia aurantida* en *L. conoidea*. Krainz kon zich daar niet meer verenigen en bracht deze planten onder bij de Medioblobivia's ondergeslacht Pygmaelobivia.

Het is te verwachten dat de Cylindrorebutia's erkend beschreven zullen worden, zoals dit reeds met de Digitorebutia's is geschied.

De typeplant van de Cylindrorebutia's was *Cylindrorebutia nicolai* Frič 1931 n.n.

CYLINDROREBUTIA NICOLAI

foto: Kreuzinger

syn. *Mediolobivia conoidea* (Wessner 1940) Krainz. Thans is de typeplant *Cylindrorebutia einsteinii* (Frič-Kreuz.-Buin.); deze soort is het eerst geldig beschreven als Rebutia — zie Succulenta no. 4, 1949.

We resumeren nog even de kenmerken van de Cylindrorebutia:

Dwergachtige, cilindervormige planten, de opperhuid meestal violet bronskleurig. De bloembuis is kort, de bloem klokvormig. De stijl en helmraden staan geheel vrij in de bloembuis. Bloemkleur geel of gele tinten. Alle soorten zijn zelfsteriel.

Hieronder volgt dan een korte beschrijving van de soorten, uitgezonderd *C. rubriviride* en *steineckii*. Tot onze spijt hebben wij hiervan geen beschrijving kunnen vinden, hopelijk kunnen wij daar nog eens op terugkomen.

Wat betreft *Cylindrorebutia spiralisepala*; deze soort is in Succulenta beschreven als Medioblobivia, waartoe zij vroeger ook behoorde. De Engelse Rebutiakenner de heer Donald heeft deze soort bij de Cylindrorebutia's ondergebracht.

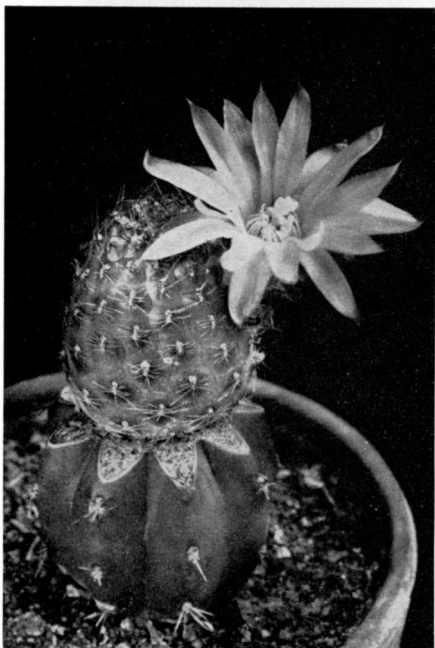
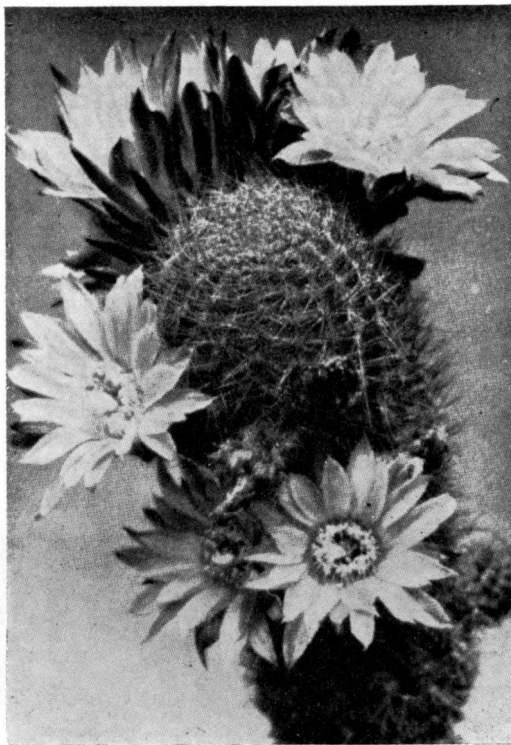
CYLINDROREBUTIA
RUBRIVIRIDE

foto: Kreuzinger

C. aurantida (Wessner) syn. *Lob. aurantida* Wessner. *Mediolobivia* ondergeslacht *Pygmaelob.* (Wessner) Krainz. Habitus cilindervormig, maakt zelden uitlopers, 9 roodbruine dorens, plm. 7 mm lang; binnenste bloembl. goudgeel met violette middennerf, spatelvormig; buitenste bloembladen goudgeel met olijfbroine middennerf; bloemknop donkerbruin-purperachtig, aan de voet behaard.

C. aurantida var. *gracilis* (Wessn.) gelijk aan de soort, maar kleiner van afmeting, doorns plm. 2 mm lang.

C. columnaris (Wessner) = *Lob. columnaris* Wessner, *Medlob. (Pygmaelob.) columnaris* (Wessner) Krainz, *Reb. karreri* Frič n.n.

Habitus cilindervormig, opperhuid grijsachtig groen, met violette waas; plm. 18 ribben; 6-7 paar kamvormige dorens, niet aanliggend, het middelste paar het langst, plm. 3 mm, aan de basis verdikt, verder nog een aantal kleine dorentjes aan de boven- en onderzijde van het areool. Buitenste bloembladen korter en goud-geel; bloemknop kort, glimmend olijf-bruin, wollig behaard, meeldraden aan de voet wit.

C. conoidea (Wessner) = *Lobivia conoidea* Wessner, *Medlob. ondergeslacht Pygmaelob. conoidea* (Wessner) Krainz, *Cylindrorebutia nicolai* Frič n.n., *Reb. nicolai*, Frič n.n.

Lichaam zodenvormend, kort cilindervormig, opperhuid donkergroen met 'n glanzend violette waas. De ribben

CYLINDROREBUTIA
SCHMIEDCHENIANA

foto: A. J. A. Uitewaal

verlopen vertikaal en zijn verdeeld in kleine tuberkels van 3 mm doorsnede; 4—6 paar raddorens, 2—3 mm lang, kamvormig, maar niet aanliggend, verdikt aan de basis, bruinachtig van kleur. De bloemknop is glanzend zwart-bruin en wollig behaard. De buitenste bloembladeren zijn lancetvormig, met korte bronskleurige middennerf, binnenste bloembladeren spatelvormig, 10 cm lang, plm. 4 mm breed, goudgeel, meeldraden wit, stijl stempels en groenachtig,

C. einsteinii (Frič-Kreuz.-Buin) = *Reb. einsteinii* Frič n.n.

Plantenlichaam cilindervormig, zelden uitlopers vormend. (zie Succ. 1949 no. 4, pag. 65), opperhuid donkergroen, tot violet-rood, 14—16 ribben, verdeeld in vlakke ronde tuberkels. Alleen randdorens 10—12, kamvormig, 2—3 mm lang, eerst roodachtig bruin, later grijsbruin, bloemknop puntig, glanzend zwart-violet.

Buitenste bloembladeren geel-oker met violette nerf, binnenste bloembladeren oranje-geel, bloemkeel groenachtig-wit, stijl licht groen, stempel geel.

C. schmiedcheniana (Köhler) = *Lob. schmiedcheniana* Köhler, *Mediolobivia* (ondergeslacht *Pygmaeolobivia*) (Köhler) Krainz.

Plantenlichaam sylindervormig, schedel van de plant een weinig ingezonken, opperhuid donkergroen, violet overwaasd, 13—16 ribben, 12 dorens, kamvormig 3—5 mm lang, aanliggend grijsbruin tot roodbruin. Buitenste bloembladeren 15 mm lang en 3 mm breed, spits toelopend, donker-roodachtiggeel met donkerder roodbruine middennerf, binnenste bloembladeren donker tot roodachtig-geel, spatelvormig, spits toelopend, bloemkeel wit-achtig geel. Stijl witachtig-geel.

De benoeming van onze Voorzitter tot Burgemeester

Op 16 juli 1959, ter gelegenheid van de feestelijke installatie van de heer A. F. H. Buining tot Burgemeester van Leusden en Stoutenburg, werd namens alle leden van Succulenta een grote schaal met cactussen aangeboden. Onze voorzitter was zeer verrast met dit geschenk en wij mochten het navolgend schrijven van hem ontvangen:

Ter gelegenheid van mijn benoeming tot burgemeester van Leusden en Stoutenburg,

ontvingen mijn vrouw en ik een overstelpend aantal gelukwensen. Ons aanvankelijk voornemen om U allen persoonlijk hiervoor te danken blijkt onuitvoerbaar te zijn. Daarom willen wij U op deze wijze heel hartelijk danken voor Uw goede wensen en bewijzen van medeleven. Moge het ons gegeven zijn in de geest van Uw sympathie ons werk in Leusden en Stoutenburg te voltooien.

Hoogachtend, A. F. H. BUINING,
L. W. BUINING—KROEZE

B. K. BOOM – Wageningen.

Crassula milfordae Byles

In de zomer van 1952 vond ik in de proeftuin van de Royal Horticultural Society te Wisley een tweetal lage, zodenvormende planten, beide onder de naam *Crassula sedifolia*. Ik nam wat stek mee naar huis en al spoedig kwam ik daar tot de conclusie, dat de naam niet goed kon zijn en zo prijkten de planten gedurende verscheidene jaren in onze collectie als *Crassula* (?) *spec.*; het vraagteken stond er bij, omdat ik niet zeker was van de juistheid van de geslachtsnaam.

De planten groeiden tamelijk goed, bijzonder mooi waren ze niet: de zoden werden hoe langer hoe breder en in het midden werden ze bruin; bloemen verschenen in het geheel niet en determinatie was dus niet mogelijk. Maar in 1956 bloeide er een

CRASSULA MILFORDAE, sinds 1956 in de volle grond.

foto: I.V.T.

exemplaar in Engeland en dit werd aanleiding voor Mr. R. S. Byles er een artikel aan te wijden (zie *The National Cactus and Succulent Journal*, 12, 29-30, 1957); hij vond namelijk, dat het een nieuwe soort moest zijn en hij noemde deze *Crassula milfordae* naar Mrs H. Milford, die in 1936 deze soort in Basutoland ontdekte. Deze Mrs Milford zond planten naar verscheidene personen in Engeland en ook naar de Royal Horticultural Society te Wisley.

Een jaar later werd de plant wederom in het wild gevonden en daarvan werd zaad onder de liefhebbers verdeeld, zodat de cultuur ervan spoedig sterk toenam en de soort nu over geheel Engeland in de collecties voorkomt; momenteel zijn ze zelfs op vastplantenkwekerijen te koop.

Maar ook in Engeland wilden de planten niet bloeien en het duurde, zoals reeds boven is vermeld, tot 1956 voordat een in de diepe schaduw staand exemplaar het tot bloei bracht.

Nu hadden wij ook al verscheidene pogingen gedaan de planten in bloei te krijgen, maar niets baatte: nat of droog, warm of koud, met of zonder droogteperioden,

met of zonder korte dag-behandeling, het gaf niets. Tot we dit jaar plotseling een tamelijk grote hoeveelheid bloemen kregen aan planten, die heel gewoon waren behandeld; nl. planten gegroeid uit stekjes geplant in gewone grond, gewoon buiten, zonder beschutting en in de volle zon; de stekjes werden in de herfst van 1957 ter plaatse geplant en ze zijn nu uitgegroeid tot prachtige, dichte, stevige, donkergroene zoden

CRASSULA MILFORDAE, sinds 1956 in de volle grond.
foto: I.V.T.

(zie de foto's). Of ze winterhard zijn, kunnen we nog niet met zekerheid zeggen: wel hebben ze twee winters buiten gestaan, maar langdurige en strenge vorst hebben ze nog niet meegemaakt.

Wanneer evenwel mocht blijken dat *Crassula milfordae* goed winterhard is, dan zijn we beslist een mooie cultuurplant rijker geworden. Maar een vetplantenkarakter heeft de soort niet, het is veel meer een gewas, dat geschikt is voor rotstuinen.

Men moet de planten ook beslist niet in de kas zetten; ze groeien dan in veel te losse zoden, die in het midden meestal afsterven.

Volgens Mr. Byles zijn de planten zelffertil, ze zouden dus kiembare zaden leveren zonder dat er een tweede plant aanwezig is. We zullen in het najaar proeven nemen, en zien of dit juist is.

Mr. Byles zegt verder, dat de planten bloeien in de schaduw en in de late zomer: bij ons is dit in de volle zon en in juni en juli. Volgens hem krijgen de planten in de zon een paarse tint; dit hebben we ook niet kunnen waarnemen: ze blijven bij ons in de volle zon prachtig donkergroen. Maar Mr. Byles beschreef de planten van de tweede introductie en wij hebben hier exemplaren van Mrs Milford.

De korte beschrijving luidt als volgt: dichte zodenvormende plant; bladen in rozetten, tot 10×3 mm, langwerpig, zwak gewimperd; bloemen in tot 5 cm lang gesteelde, ± 3 cm brede tuilen, wit; kroonbladen iets uitstaand, stomp, vrijwel zonder puntje.

Binnenkort zal materiaal door ons worden aangeboden.

Summary :

Crassula milfordae Byles has flowered in June and July 1959 at Wageningen on specimen planted in ordinary soil, in open air and without any protection; the species is not fit for cultivation in greenhouse.

Dipl.-Ing. GERHART
FRANK — Weenen

DOOR HET CACTUSPARADIJS VAN

Noord- en Zuid-Amerika

V

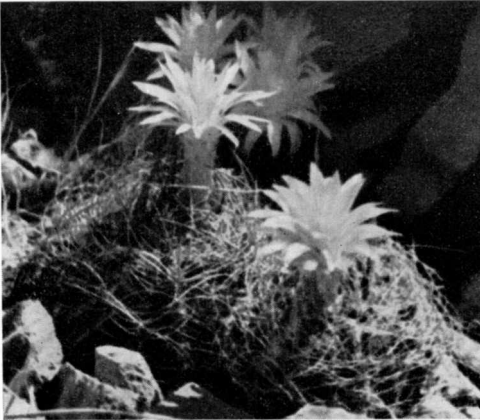

Trichocereus chilensis op de besneeuwde bergen ten zuiden van Santiago.

Cliché K.u.a.S. — foto: G. Frank

Cuzco, zijn nabije en verder gelegen omgeving, waren belevenissen, die beslist tot de hoogtepunten van mijn Zuidamerikaanse reis waren. Onvergetelijk blijven de indrukken van de monumentale Inca-bouwwerken, maar ook de prachtige kerken en wereldlijke gebouwen uit de Spaanse tijd. Hoofdschuddend kan men altijd weer de geweldige, vele tonnen zware bouwblokken, bekijken, die in de grootte van een vierkante meter rechte, kromme of trapvormige vlakken vormen en in allerlei hoeken zo precies tezamen gevoegd zijn, dat men geen mes tussen de voegen kon schuiven. Ik bewonderde de reusachtige zig-zag muren van de vesting Sacsahuaman boven Cuzco en daarna in het Urubambadel de versterkte Inkasteden Pisak, Ollantaitambo en vooral het geheimzinnige Machu Picchu, dat van de wereld afgezonderd en verborgen op een steile rotsrug ligt.

Maar het machtige imperialistische Inkarijk had niet alleen gigantische vestingen, tempels en schier oneindige reeksen trappen van akkerbouw terrassen tegen steile berg-

Bloeiende *Neoperteria senilis*
in het noorden van Centraal-Chili
Ciché K.u.a.S. - foto: Frankhauser

hellingen gebouwd, neen, ook een stratsysteem van duizenden kilometers, dat wel enig in de geschiedenis is. Deze heirwegen waren van 8 tot 12 meter breed in de vlakke, welke als trappen over de 5000 m hoge Andesplassen voeren en ten slotte alle in het centrum van het rijk, in Cuzco, de zetel van de regerende Inca, uitkwamen.

Bij het bezoek aan iedere Incanederzetting in het Urubambadal vond ik de struikachtige, circa 1 meter hoge *Erdisia philippii* met zijn talrijke mooie rode bloemen. Zeer ongaarne verliet ik het gebied om Cuzco, dat mij vooral ook door zijn bonte Indiaanse markten gefascineerd had, na ongeveer 10 dagen.

De één dag durende treinreis naar Puno aan het Titicameer liep wederom door de hoge dalen van de Andes, op welke uitgestrekte weiden grote kudden lama's en alpaca's dartelden. Langs de rails ontdekte ik in het ruige harde hoge gras opnieuw grote kussens *Tephrocactus floccosus*, een groene Tephrocactus met kleine leden, evenals talrijke koppen van Oroya's. Wij moesten dus nabij de 4000 meter hoogte zijn.

Het Titicameer ontving mij met een kristalheldere hemel en schitterende kleuren van het water en de omgeving. Inplaats van het ongeveer 200 km lange meer per schip over te steken, om naar Bolivia te komen, koos ik de omslachtige weg over het land langs de bergachtige oever. Ze was inderdaad interessanter. Het laatste stuk en de grensovergang maakte ik te voet over smalle zijwegen onder begeleiding van een indiaanse jongen, die mijn bagage op zijn kleine ezel geladen had. Deze romantische omweg bleek later een groot geluk te zijn. In die dagen vond namelijk in Peru op twee plaatsen een militaire revolutie plaats en alle grensovergangen werden gedurende 3 weken versperd. Op de oeverrotsen van de zuidelijke Boliviaanse kant van het meer vond ik *Lob. pentlandii*, *Lob. higginsiana* en een mij onbekende

In het hoge gedeelte van het kustgebergte van Centraal-Chili vonden we een prachtige langbedoornde *Horridocactus*.

Ciché K.u.a.S. - foto: Frankhauser

mooie vlakkogelige *Lobivia*. Later op het Alti Plana, de winderige koude hoogvlakte, die op 4000 meter hoogte tot in Zuid-Bolivia doorloopt, trof ik alleen maar grote pollen *Tephr. boliviensis*. Van de prachtig gelegen hoofdstad La Paz met haar imposante achtergrond van de 6400 m hoge Illimani, voerde mijn verdere weg mij naar de inderdaad diepere, op 2500 meter gelegen tweede grote stad van Bolivia, naar Cochabamba. Hier heerst jaar in, jaar uit een mild lenteklimaat en de stad en omgeving verheugen zich in een altijd groene subtropische vegetatie.

Eén van mijn eerste bezoeken gold de Universiteit en de leider van het botanische instituut, Prof. Cardenas. Hij is een door en door wetenschappelijk man en hangt met een gloeiende liefde aan zijn vaderland Bolivia. Talrijke publicaties en een stipendium van de Universiteit in Cambridge brachten hem uitnodigingen van verschillende buitenlandse Universiteiten, doch professor Cardenas bedankte en bleef trouw aan zijn kleine Universiteit in Cochabamba. Ook ik zou Cochabamba voor geen enkel nog zo verleidelijk aanbod in Engeland willen ruilen. Deze stad is het ideale centraal gelegen uitgangspunt voor cactusverzamelexpedities. Van hier uit bewerkt Prof. Cardenas al sedert jaren systematisch het hele land en brengt regelmatig nieuw ontdekte plantenmateriaal naar de Universiteit. Daar werden alle cactussen vrij uitgeplant en kunnen onder natuurlijke omstandigheden verder geobserveerd en ten slotte beschreven worden.

De eerste dag van deze kennismaking reeds, ging Prof. Cardenas met mij buiten de stad en bracht mij bij een rotsachtige helling met dichte groepen van tot een halve meter hoge *Echinopsis* . . . . . In rotsspleten daartussen groeide in een klein areaal de mooie kleine *Parodia schwebsiana*, die juist vruchten droeg. Langs de wegen en straten stonden dichte, ondoordringbare heggen van *Cleistocactussen*. Prof. Cardenas gaf mij voor de verdere route adressen van vrienden in Sucre en Potosi, die over de plaatselijke cactusflora goed ingelicht waren. Op het uitgebreide grondbezit van Ing. Rellini bij Sucre vond ik op een klein rotsachtig stuk ettelijke tot vuistgrootte, dicht witbedoornde *Rebutia*'s die ik voor *senilis* aanzag. Vlak erbij in de schaduw van laag struikgewas stonden soortgelijke planten, doch dichter, grover en geelachtig bedoornd. Van beide soorten verzamelde ik ongeveer een half dozijn en beleefde er later verrassingen mee. Onder gelijke culturomstandigheden in Oostenrijk waren reeds na twee jaar alle verschillen totaal verdwenen; de planten waren alle gelijk dicht wit bedoornd. De tweede verrassing waren de helder oranjegele bloemen. Merkwaardigerwijze bezitten deze een nauwe, vergroeide en met borsteldoorntjes bezette bloembuis en ook de vrucht is dicht met borsteldoorntjes bezet. Deze eigenschappen zouden eigenlijk op *Aylostera* wijzen, doch de breed kogelvormige plantenlichamen met de ingezonken groeitop en de aan de basis ontspringende bloemen zijn echte *Rebutia* kenmerken. In het vaderland spruiten de planten niet, doch in mijn verzameling hebben zich bij twee planten de knoppen in spruiten veranderd. Jammer genoeg kon nog geen *Rebutia*-specialist de planten op naam brengen.

Van Potosi uit, de tinnijstad op 4000 meter hoogte, ging ik met de vriendelijke en hulpvaardige leraar A. Vidaurre cactussen verzamelen in de rotsachtige omgeving. Ik kon prachtige stukken van de bewapende *Lobivia longispina* en een soort met een wilde bedoorning, die mijn begeleider als *Lobivia boliviensis* aanduidde, verzamelen. Evenzo verhuisden talrijke vruchten van *Tephrocactus minimus* en *soehrensii* naar mijn verzameltas. Van alle *Tephrocactus*zaden echter, die ik meebracht, is noch bij mij, noch bij mijn vrienden, ook maar een zaadje ontkiemd. Ook het buiten overwinteren van de zaaitesten en kunstgrepen zoals meermalen bevroren en ontdooien bleven vruchteloos. Nu wil ik als laatste proef de harde zaden voor het uitzaaien met verteringsappen behandelen.

Vertaling: B. M. SCHOMPER.

(Wordt vervolgd).

Van 14-27 september a.s.

NATIONALE RECLASSERINGS-DAGEN

Geef met gulle hand!

Bestuursmededelingen.

MET VACANTIE!

De secretaresse van Succulenta, mevr. J. Grullemans-van Berghem, Hereweg 19, Lisse, zal van 12 september tot 20 oktober a.s. met vacantie in het buitenland vertoeven. De in die tijd binnengekomen correspondentie kan eerst na 20 oktober worden beantwoord. Voor opgaven van nieuwe leden kan men zich wenden tot mej. J. J. E. van den Thoon, Papegaaieweg 6, Wenum, Apeldoorn.

Nieuws uit de Afdelingen

AMERSFOORT

Na enige maanden vacantie beginnen wij nu weer met onze maandelijkse bijeenkomsten. Deze zal worden gehouden op maandag 14 september des 's avonds 8 uur ten huize van de heer Buining, Burg. de Beaufortweg 10, Hamersveld. Onze voorzitter zal dan een lezing met dia's houden over zijn reis naar Zuid-Frankrijk.

F. J. MEYER, secr.

ARNHEM EN OMSTREKEN

Na in de vakantie weer de nodige energie te hebben opgedaan, hopen we ook met ons verenigingswerk betreffende onze liefhebberij, weer met frisse moed aan de slag te gaan.

Op donderdag 17 september a.s. te 8 uur hopen wij u allen weer bijeen te zien en wel ten huize van de heer D. R. Meesters, Bremstraat 8 te Arnhem. Dit adres is te bereiken met bus 9 vanaf het station in de richting „Heijenoord”.

Wij rekenen er op dat allen aanwezig zullen zijn.
J. SCHUT.

DORDRECHT EN OMSTREKEN

Op 23 september a.s. hebben we wederom een dia-avond met als spreker de heer C. Bommeljé uit Den Haag, ons allen welbekend om zijn grote kennis der succulente planten. Wij hopen dat alle leden op deze avond aanwezig zullen zijn. De heer Bommeljé heeft als onderwerp: „De stedelijke succulenten verzameling te Zürich, toegelicht met kleurendia's. Dit belooft dus weer een zeer goede avond te worden.

Op onze laatste vergadering is besloten een tentoonstelling te houden in samenwerking met de vogelver. „De gevleugelde zanger”. Deze zal plaats vinden op 17 en 18 december a.s. We rekenen op de medewerking van al onze leden. P.S. Deze bijeenkomst wordt gehouden in het K.A.B.-gebouw, Doelstraat 9, Dordrecht, aanvang 19.30 uur.

A. DENTINGER, secr.

HAARLEM EN OMSTREKEN

De maandelijkse bijeenkomst zal gehouden worden op donderdag 10 september 1959 in het Ned. Herv. Jeugdhuis, Schoterweg 83, Haarlem.

M. J. VAN DOESBURG,, secr.

LEIDEN

De leden van de afdeling Leiden worden verzocht zo spoedig mogelijk de contributie over het jaar 1959, ten bedrage van f. 6.50 te willen storten op postrekening no. 83 35 50 ten name van de Alg. Penningmeester Succulenta te Rijperkerk, Friesland.

Na 15 oktober a.s. wordt over het verschuldigde bedrag beschikt per P.T.T. met verhoging van 30 cent incassokosten.

Mevr. DALLINGA-MAHLER,
penningm.

Flinke sortering

Import - Export

Cactussen en andere Vetplanten

bij W. J. van Kempen

Driehuizerweg 327, Brakkestein, Nijmegen, Tel. 23377, Giro 547230

**import
export**

Cactussen en andere Succulenten

telefoon 332556
postrekening 172446

F. Jansen
's-Gravenhage

Leyweg 24

Op zaterdagmiddag 26 september zal er gelegenheid zijn tot het kosteloos bezichtigen van mijn

CACTUSKWEKERIJ

en ontvangt u tevens een plantje CADEAU.

Des avonds om 8 uur worden er kleurendia's vertoont, waarvoor u op aanvraag een toegangsbewijs wordt verstrekt door :

FREEK HOOGVLIET

Oostelijke Slag 7 — MAASDIJK — Telefoon K 1745—732

VRAAG EN AANBOD

IN RUIL aangeboden stekgoed en zaailingen van meer dan 100 soorten cactussen. Brieven met ruillijst aan W. J. BUWALDA, Bovenweg 32, St. Pancras.

TE KOOP: Mijn collectie cactussen, plm. 180 stuks, waaronder vele bloeibare planten. Te bevragen bij H. OLDE, Venestraat 34, Assen.

NIEUWE LEDEN :

- Mevr. H. J. van den Berg-Jeths, Heggeranklaan 29, Eindhoven.
W. Koenen, Frans Halsstraat 59, Amersfoort.
W. H. Imhof, Orteliussstraat 79 huis, Amsterdam-West.
C. de Quastenit, Olieslagerslaan 24zw., Haarlem.
G. K. Bloemendaal, Haerstraat 4, Oldenzaal.
C. J. M. Couwenbergh, Alb. Cuyppstraat 70a, IV, Amsterdam-Zuid.
Wim Backhuys, Mathenesserlaan 512b, Rotterdam.
Mej. C. M. Cremers, Schouwweg 82, Wassenaar.
A. Plug, van Ostadestraat 580, Den Haag.

DE BIBLIOTHEEK.

Door een aantal nieuwe boeken en de noodzakelijkheid deze in de catalogus te publiceren, ligt het in de bedoeling een nieuwe te doen verschijnen, welke door de bibliothecaris tegen een klein bedrag beschikbaar zal worden gesteld. Willen de leden die boeken in hun bezit hebben deze zo spoedig mogelijk terugzenden. zodat ze ook in de catalogus vermeld kunnen worden.

Helaas zijn er onder de boeken een aantal die een „opknappertje” nodig hebben, doordat ze door verzending en andere oorzaken enigszins beschadigd zijn; deze komen echter weer zo spoedig mogelijk in circulatie.

Nadere bijzonderheden volgen in het oktobernummer.

S. K. BRAVENBOER,
Kethelweg 116 — Vlaardingen.

Mevr. H. Zwaan-Colpa, Elzenlaan 6, Bergen aan Zee.

J. H. Heitink, 125 Kilder, post Doetinchem.

W. van der Weerd, Langbroekerdijk A. 105, Neerlangbroek, Utrecht.

D. BOUWMAN

**Binnenl. Groothandel
Export**

Grote sortering Cactussen
en prima Vetplanten

DIJKWEG 56a — NAALDWIJK — TELEFOON K. 1740—5168